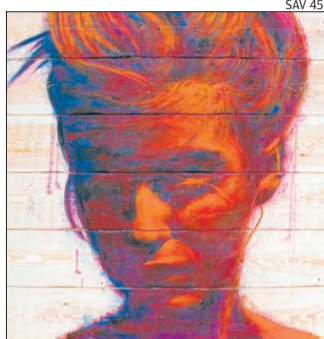

E. CAMPS

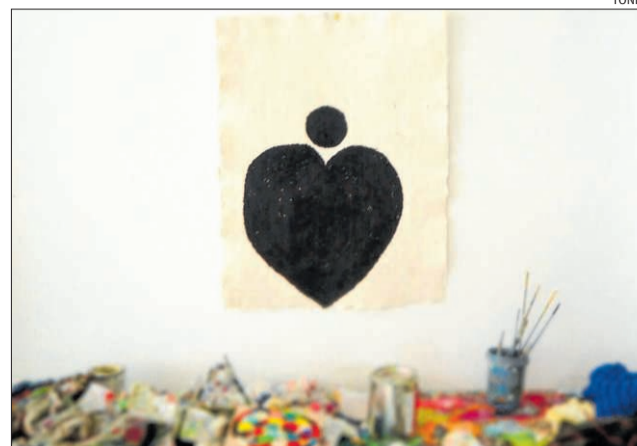
SAV 45

ESCUDER

E. CAMPS

TÒNIC

COL-LECTIVA

► **Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona.** Rambla, Pou Rodó i Capella St Nicolau. **Fins al 9 de desembre.** Horaris: www.bolitic.cat

■ Hi ha una constant en l'art contemporani que es basa en una reducció de mitjans que, paradoxalment, redunda en la intensificació de valors estètics. Són artistes que practiquen, a la manera de Diògenes, una fragilitat que esdevé font de fortalesa i de significat. Una producció del Centre d'Art Tecla Sala que compta amb la participació de Ignasi Aballí, Mar Arza, Joan Bennassar, David Bestué, Alfons Borrell, Luz Broto, Patrícia Dauder, Joan Furriols, Antoni Lleña, Jordi Mitjà, Jordi Morell, Marc Monzó, Jordi Pablo, Guillermo Pfaff, Lucía C. Pino, Jaume Pitarch, Ivo Sans, Daniel Steegmann, Víctor Sunyol, Rubèn Verdú i Oriol Vilapuig. **E. CAMPS**

SAV 45

► **Galeria d'Art l'Arcada, Blanes.** Passeig de Dintre, 11. **Fins al 6 de desembre.** Diari de 17.30 a 20.30 h. Dissabtes d'11 a 13 h i de 17.30 a 20.30 h. Festius tancat.

■ Els rostres («faces») és el títol de l'exposició de Blanes de Sav 45 (nom artístic de Slava) deuen als murs de la ciutat i a les mides monumentals la seva principal singularitat. En aquest sentit, destaquen poderosament les intervencions realitzades per l'artista a diferents ciutats d'arreu del món i, de manera molt especial, al Poble Nou barceloní. Amb tot, la seva adaptació a formats domèstics (els que poden ser presentats en una galeria d'art convencional) impliquen un important preu que cal pagar en forma de pèrdua d'intensitat dramàtica i, en darrera instància, de sentit artístic. Per entendre'ns: quan l'art urbà entra a la galeria no només deixa de ser urbà... **E. CAMPS**

DAMIÀ ESCUDER

► **Museu d'Història, Girona.** Placeta de l'Institut Vell, 1. **Fins el 10 de març.** De dimarts a divendres de 10.30 a 17.30 h. Festius de 10.30 a 13.30 h.

■ Damià Escuder (1934 - 2011) fou un home inquiet, creatiu i polifacètic que va actuar en àmbits i disciplines diversos però interconnectats com l'art, el pensament, l'activisme polític i social, l'ecologisme o la pràctica religiosa, tots els quals va viure amb gran intensitat. Aquesta exposició, comissariada amb extraordinària cura per Lluïsa Faixedas, fa un recorregut per la seva vida, la seva obra i les seves accions, amb la voluntat que el redescobriment de la seva trajectòria personal ens ajudi també a il·luminar aspectes de la nostra història cultural i política recents que, per la seva heterodòxia, han restat sovint al marge dels relats oficials. **E. CAMPS**

AZAHARA CEREZO

► **Cultural Rizoma, Celrà.** Plaça de l'Església, 8. **Del 25 d'octubre al 4 de gener.** Dijous i divendres de 17 a 20 h. Dissabtes d'11 a 14 h de 17 a 20 h.

■ Azahara Cerezo (Celrà, 1988) aborda contradiccions en la singularitat del territori i relacions d'invivibilitat entre formes urbanes, processos globalitzadors i eines digitals. Mitjançant estratègies d'apropiació i desplaçament, dona forma a accions, vídeos experimentals i instal·lacions. Amb *Acte de presència* Cerezo inicia la programació expositiva de l'espai Cultural Rizoma de Celrà, localitat on va residir fins que va iniciar la seva trajectòria en el món de les arts visuals. En els últims anys, l'artista ha fet un llarg recorregut que l'ha portat a residir, entre d'altres indrets, a la Casa de Velázquez de Madrid o a la Fondazione KREATTIVITÀ i Valletta'18 de Malta. **E. CAMPS**

MATÍAS KRAHN

► **Espai Tònic, Vulpellac (La Bisbal).** Carrer de ponent, 25. **Fins el 22 de desembre.** De dilluns a divendres d'11 a 14 h i de 17.30 a 20.30 h. Dissabtes de 17.30 a 20.30 h.

■ Va ser el filòsof Averrois qui va situar per primera vegada —i per error— el lloc de les imatges al cor: «[Si tenim en compte que] el lloc i l'arrel del sentit comú està en el cor, d'això es desprèn que el lloc de la virtut imaginativa està necessàriament en el cor»; el cordovès va llegir malament el *De Anima* d'Aristòtil i, potser també, el *Timeu* de Plató —per a qui el cor només era «nus de les venes i font de la sang»—, però del seu «error», convenientment fusionat amb una mirada poètica i protomèdica que sempre va situar en el múscul cardíac l'origen de les passions, en neix una riquíssima tradició que arriba fins als nostres dies (bruta i

estripada com qualsevol viatger que vingui de molt lluny). El cor, per a tots nosaltres —membres conscients o inconscients d'una tradició amb fonaments clàssics i ramificacions judeo-cristianes— és la seu de la sensibilitat i de la imaginació, espai de fissura i sutura o, si ho preferim, frontissa entre un univers d'emocions aèries i una corporalitat que romandria clavada —com diria el poeta Iehuda Amikhai— «a la carn del món». En aquest sentit, «CUIDADO» és una exposició que reuneix una sèrie de quadres realitzats per Matías Krahn Uribe al llarg de la primera meitat de l'any 2018. Es tracta d'un grup de pintures que giren al voltant del símbol del cor, que ressalten per la seva maduresa, austeritat i elegància a causa, entre altres coses, al fet que no donen marge a la concessió. Són directes i van directes al cor. Assumeixen el risc que comporta rehabilitar un símbol. **E. CAMPS**

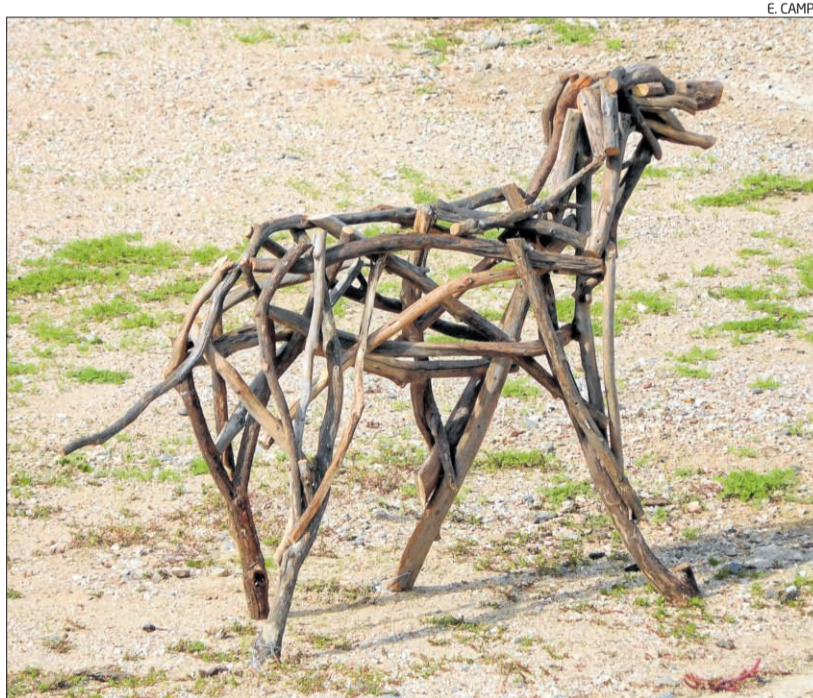

tal), Thomas Hirschhorn (imprescindible la mostra *Too Too - Much Much* al Museum Dhondt-Dhaenens el 2010), la jove londinenca Michelle Reader o el mag de les ombres Diet Wiegman, tots ells entre molts altres, des d'una perspectiva o una altra, s'han capbussat en el vast oceà dels nostres excedents materials, tot un

magma dens i heterogeni que, al final, ens regala la millor radiografia possible de la societat que l'ha generat.

Sigui com sigui, cal no perdre de vista que, molt a prop nostre, tenim exemples tan o més brillants. El mateix Tàpies i tots els representats de l'art pobre, encapçalats per l'Antoni Lleña, han reciclat; reciclava en Brosa i en Guinovart; recicla en Fontcuberta quan parla de postfotografia i en Miquel Aparici cada vegada que fa una escultura; reciclava l'Adrià Ciurana (tota la seva obra fou una vanitas feta de retalls de món) i en Jordi Mitjà (especialista en garbellar i desenterrar tresors) o, entre tots ells, en Lluís Güell, capaç de fer com el rei Mides, per més que tothom, o gairebé tothom, se n'adonés quan ja era massa tard. Quina és la diferència, en qualsevol cas, entre tots aquests noms (podrien ser ben bé uns altres) i el grup d'artistes que, de manera explícita, fan reciclatge creatiu?

La resposta ens la regala l'oracle Güell, que segueix reverberant des de les profunditats atemporals de la història: si va decidir reutilitzar 6 tones de papers bancaris, talons impagats i paper d'arxiu de diferents empreses, especialment de Banca Catalana, per a la seva *Victòria de la Burrocràcia* (ARCO 1984) és només per denunciar l'exèrcit de lladres encorbatats que, amb el beneplàcit dels governs de torn, ens roben a

E. CAMPS

Un florentí a Girona

► Moradi i les seves formes naturals de fusta, cultivades en la seva transformació i convertides en obres d'art, ens ofereixen amb la seva fragilitat una nova mirada al món.

diari. És a dir: el reciclatge, per al de Banyoles, sempre va ser entès com un mitjà i mai com una finalitat en ell mateix. O, dit d'una altra manera: Güell utilitzava el reciclatge per denunciar les perversions del sistema; els artistes que fan «reciclatge creatiu» utilitzen el reciclatge per demostrar que reciclen... la circularitat dels segons és tan perfecta com estèril.

No ha d'estranyar-nos, per tant, que el principal objectiu de Drap-Art

(certamen de referència del tema tractat) sigui «promoure l'art creat a partir de materials descartats» així com donar suport «a artistes i emprenedors que compten amb el concepte de les 3 RS: reduir, reutilitzar i reciclar». Per entendre'ns: allò que realment compta és que la pràctica artística sigui sostenible més enllà de cap altra consideració, per exemple, d'ordre estètic... «*Fiat iustitia et pereat mundus*», va dir l'emperador Ferran I d'Hongria.